

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 282-283 1-16 Αὐγούστου 2010

Κατάθεσις ἀδελφικῆς μαρτυρίας

Μέ ὀδύνην ψυχῆς ἐμπιστεύομαι εἰς τό ἀνήσυχον ἐκκλησιαστικόν πλήρωμα καί, δι' αὐτοῦ, εἰς τήν ἱστορίαν, τό ἔμπονον κείμενον τῆς τελευταίας προσφυγῆς μου εἰς τό Ἀνώτατον Διοικητικόν Δικαστήριον τῆς Πατρίδος μας, μέ τήν ὁποίαν ζητῶ τήν ἀκύρωσιν προσφάτων ἀντικανονικῶν καί παρανόμων πράξεων τῆς Συνοδικῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι πρόξενος ἀφορήτου πικρίας καί πνικτικῆς ἀπογοτεύσεως, ἡ ἐκτροχιασθεῖσα πρακτική τῶν πλειόνων τῆς Συνοδικῆς Ὁμηγύρεως, τῶν ἐμμενόντων εἰς τήν ἀσύδοτον περιφρόνησιν καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων, τοὺς ὁποίους, μέ ἐπίσημον κατάθεσιν ὅρκου, ὑπεσχέθησαν νά τηροῦν «πάντοτε καί ἐν πᾶσι». Ἡ κατάφωρος ἀθέτησις τῶν Ἐπισκοπικῶν ὅρκων καί ἡ ἐπιμονή εἰς τήν μετάλλαξιν τῆς χαρισματικῆς Συνοδικῆς λειτουργίας εἰς Συνέδριον παρανομίας καί σκοπιμότητος ἐκτρέπει τήν Σύναξιν τῶν Ἐπισκόπων εἰς ἀθέμιτον, σκοτεινήν καί ἀσύδοτον διεργασίαν συναλλαγῆς.

Οἱ ἀδελφοί καί φίλοι ἀναγνώσται, μελετῶντες τό κείμενον τῆς προσφυγῆς μου, θά προσμετρήσουν τήν ἔκτασιν τοῦ Συνοδικοῦ ἀτοπήματος, ἀλλά καί τάς ὑπογείους μεθοδεύσεις, αἱ ὁποῖαι εἰσάγουν τά κοσμικά δαιμόνια τῆς ἱντριγκας «ἐν τόπῳ ἁγίῳ», τήν ἀθέμιτον πάλιν, δι' ἀδιατάρακτον νομὴν τῆς ἐξουσίας καί τήν ὑποπτον, ἀμοιβαίαν ἐπικάλυσιν τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων.

Λυποῦμαι βαθύτατα, διὰ τήν ἀσυνέπειαν τοῦ προκαθημένου Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, ὁ ὁποῖος (ἐξ ἰδίας του πρωτοβουλίας καί πρό τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἐκλογῆς του) διεμήνυσεν εἰς ἐμέ, ὅτι, εἰς περίπτωσιν ἀναδείξεώς του, ἡ πρώτη του ἐνέργεια θά ἦτο ἡ ὀριστική καί κατά τούς Ἱερούς Κανόνας ἐπίλυσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος. Ἡ ἀθέτησις τῆς ὑποσχέσεώς του, προστιθεμένη εἰς τήν μακροχρόνιον-πέραν τῆς τριακονταπενταετίας-πρακτικὴν διασυρμοῦ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί περιφρονήσεως τῆς καταξιωμένης ὑπὸ τῶν Πατέρων μας εὐαισθήτου καί ἀμέμπτου διαχειρίσεως τῶν προκυπτόντων προβλημάτων, μέ ἀναγκάζει, νά προσφύγω, διὰ πολλοστήν φοράν, εἰς τήν Δικαιοσύνην τῆς Πατρίδος μας (δικαίωμα, τό ὁποῖον μοῦ παρέχει τό Σύνταγμα τῆς Χώρας μας, ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου «Περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας») καί νά ζητήσω τήν δικαίαν καί κατά τούς Ἱερούς Κανόνας καί τούς Νόμους ἐκτίμησιν καί κρίσιν τοῦ θέματος.

Πληροφορῶ δέ τούς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς μου, ὅτι ἡ αἴτησίς μου αὐτὴ ἐπεβάλλετο νά ὑποβληθῇ καί δι' ἓνα ἄλλον, σοβαρότατον λόγον. Διὰ τόν ὀριστικόν φραγμόν τῆς θυρίδος ἐκτροπῆς ἀπὸ τούς παράγοντας τῆς σημερινῆς Συνοδικῆς Συνθέσεως ἢ ἀπὸ οἰανδήποτε διάδοχον σύνθεσιν, ἥτις, ἐξ ἀφορμῶν παρομοίων ἢ ἐξ ἄλλης τινός σκοπιμότητος, θά ἐθεώρει, ὅτι δικαιοῦται νά ἐπαναλάβῃ τήν τρέχουσαν Ἐκκλησιαστικὴν στρέβλωσιν, προβάλλουσα αὐτήν ὡς παράδοσιν καί ἀποσιωπῶσα τά δεινά τά ὁποῖα ἐπεσώρευσεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί τόν ἀρνητικόν ἀντίκτυπον, τόν ὁποῖον προεκάλεσεν εἰς τάς συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

ΑΙΤΗΣΗ

τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου,
κατά κόσμον Νικολάου Γκατζιρούλη, κατοίκου Αὐλώνα Ἀττικῆς,
Ἱερά Μονή τῶν Ἀγίων Πατέρων (Νέο Στούδιο), τηλ. 6977229796

ΚΑΤΑ

1. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ν.π.δ.δ., πού ἐδρεύει στήν
Ἀθήνα, ὁδός Ἰασίου ἀριθμός 1 καί ἐκπροσωπεῖται νόμιμα καί

2. τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, πού ἐκπροσωπεῖται νόμιμα
ἀπό τήν κ. Ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων, κάτοικο Ἀθηνῶν

ΠΕΡΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

α) τῆς ἀπό 11.5.10 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως» ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας Δικαιάκος καί

β) τοῦ ἀπό 21.5.2010 προεδρικοῦ διατάγματος (ΦΕΚ 195/1.6.2010), μέ τό ὁποῖο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε ὁ ἀνωτέρω Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως» αὐτῆς(*).

(*) Ὅμοια ἡ αἴτηση κατά τῆς πληρώσεως τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισιάς, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ» γιά τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος Μισιακούλης. Ἀριθμοί καταθέσεων Σ.τ.Ε. 5784 καί 5783/7-7-2010 ἀντίστοιχα.

Α

Οί Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι αὐτές πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 11 παρ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου Αὐτῆς καί αὐτές πού ἰδρύθηκαν νόμιμα μέ μεταγενέστερους νόμους. Ἡ ἵδρυση νέας Μητροπόλεως εἶναι δυνατή μόνο μέ νόμο, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ὁποιαδήποτε ἐξουσιοδοτική διάταξη, πού νά ἐπιτρέπει σέ μόνη τήν Ἐκκλησία νά ἰδρύει Μητροπόλεις. Κατά τή διάταξη τῆς παραγράφου 2 τοῦ παραπάνω ἁρθρου, προκειμένου ἡ Μητρόπολη, ἡ ὁποία πρόκειται νά ἰδρυθεῖ, νά ἀποτελεσθεῖ ἀπό ἑδαφικές περιοχές ἀποσπώμενες ἀπό ὑφισταμένη Μητρόπολη, πρέπει νά προϋπάρχει ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, δημοσιευμένη στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, πού νά καθορίζει τήν, πρὸς ἵδρυση τῆς νέας Μητροπόλεως, ἑδαφική περιφέρεια, καθὼς καί τήν ὀνομασία καί τήν ἔδρα αὐτῆς. Ἡ ἀπόφαση αὐτή δέν λαμβάνεται κατά τήν ἀνεξέλεγκτη κρίση τῆς ΙΣΙ, ἀλλά, κατά τή ρητὴ ἀπαιτήση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, **«ὡς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν»**. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, πού «διακελεύουν» τὰ τοῦ θέματος αὐτοῦ, **καθίστανται ἀπὸ τὴν ἀναφερθεῖσα διάταξη νόμοι τοῦ Κράτους, ὥστε πρέπει, νόμιμα, σέ κάθε περίπτωση ἵδρυσης νέας Μητροπόλεως, νά ἐφαρμόζονται**. ἐλέγχεται δέ ἡ ἐφαρμογὴ τους ἀπὸ τὰ Δικαστήρια. Εἶναι αὐτοὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες οἱ ΞΒ, 53 (ΝΓ) καί ΞΕ, 56 (ΝΣΤ) τῆς ἐν Καρθαγένη Τοπικῆς Συνόδου, ἀλλὰ καί ἄλλοι (δεῖτε παραπομπές στό «Πηδάλιον τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας», ἔκδοση Ἀστέρος 1970, ὑπὸ τοὺς κανόνες αὐτοὺς, **πού ἐξαρτοῦν τὴν ἵδρυση νέας Ἐπισκοπῆς (Μητροπόλεως) ἀπὸ τὴν προηγουμένη γνώμη καὶ ἄδεια «τοῦ ἁνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὀρίζοντος τοὺς πιστοὺς Ἐπισκόπου»**. Ἀπὸ τὴν παρατεθεῖσα διάταξη καί τοὺς ἀναφερομένους σέ αὐτὴν Ἱεροὺς Κανόνες, ἰσοδυνάμου, ὅπως ἐλέχθη καί τονίζεται, ἰσχύος πρὸς τὴ νομοθετική διάταξη, ἡ ὁποία τοὺς προβλέπει καί ἐπιβάλλει τὴν ἐφαρμογὴ τους, παρέπεται ὅτι, προκειμένης ἱδρύσεως νέας Μητροπόλεως μέ νομοθετική ρύθμιση, πρέπει νά προϋπάρχει τοῦ νόμου αὐτῆ ἡ ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, καί νά προϋπάρχει αὐτῆς ἡ γνώμη καί ἡ ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου, πού ἔχει τὴ διαποίμανση τῶν περιοχῶν, οἱ ὁποῖες

πρόκειται νά αποσπασθοῦν ἀπό τή Μητρόπολή του. Αἰταιεῖται, δηλονότι, ὅπως καί ὁ Ἱερός Κανόνας ΡΘ 98 τῆς Καρθαγένης ρητά ὀρίζει, «ὁ Ἐπίσκοπος νά στέρξη τοῦτο, ὑπό τήν Ἐπισκοπήν τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ παροικία, ἡ μέλλουσα (τόν νέον Ἐπίσκοπον) λαβεῖν». Προστίθεται ὅτι ἡ ἴδια συγκατάθεση τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν, προκειμένου νά ἰδρυθοῦν οἱ Μητροπόλεις τοῦ ἄρθρου 71 Κ.Χ. «δι' ἀποσπάσεως περιοχῶν ἐξ ὑπαρχουσῶν ἤδη Μητροπόλεων», ὅπως τήν προβλέπουν, τή συγκατάθεση, οἱ Ἱεροί Κανόνες, ρητά ἀναγράφεται καί σ' αὐτή τή διάταξη, ὥστε νά μὴν καταλείπεται ἀμφιβολία ὡς πρὸς τό ὅτι, γιά τήν ἱδρυση νέας Μητροπόλεως ἐξ ἀποσπάσεως τμήματος ἀπὸ ὑφισταμένη Μητρόπολη, πού συνεπάγεται περιορισμό τῆς ἐδαφικῆς περιφερείας αὐτῆς, ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεση τοῦ οἰκείου αὐτῆς Ποιμενάρχου. Ἐπίσης καί ἀπὸ τό ἄρθρο 13.1 τοῦ ν.δ. 87/3.10.74, τό ὁποῖο ἐπανέθεσε σέ ἰσχὺ τόν παλαιό Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ν. 671/43, ὀρίζεται ὅτι «διά π. δ/τος, ἐκδιδόμενου, μετὰ γνώμην τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί συγκατάθεσιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων Ὑπουργοῦ, δύναται νά συσταθῶσι νέαι Ἱεραὶ Μητροπόλεις». Ὁ ἰσχύων Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν διακράτησε, ὑπὲρ τῆς ΙΣΙ ἢ τῆς ΔΙΣ, αὐτό τό Κανονικὸ προνόμιο τοῦ «οἰκείου Ἱεράρχου», ἀφοῦ τό δικαίωμα τοῦτο ἀντλεῖται ἀπὸ τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί ἐφαρμόζεται καί ἀπὸ τή νομοθετικὴ λειτουργία τῆς Πολιτείας, πού σεβᾶσθηκε καί ἀνήγαγε τοὺς Ἱερούς Κανόνες αὐτοὺς σέ ἰσχὺ νόμου, ἀλλὰ καί ἀπὸ τή δικαστικὴ λειτουργία, ὅπως οἱ ΣτΕ 4068/81 καί 534/99 Τμ. Γ' ΝοΒ 49, 2001, 323 ἐπ. ἀποφάσεις, ὅπου «φυλάσσεται τό κανονικὸ (ἀπὸ τοὺς ἴδιους παραπάνω Ἱερούς Κανόνες) δικαίωμα τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου νά παρέχει ἢ ὄχι τή συναίνεσή του σέ κάθε περίπτωση ἀντίστοιχη πρὸς τό ἄρθρο 11 παρ. 2 τοῦ Ν.590/77, πού ἐρμηνεύθηκε, σέ συνδυασμὸ μέ τίς λοιπές διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καί τῆς Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ ἔτους 1928, ὅτι ἡ μεταβολή τῆς ἐδαφικῆς περιφέρειας ὁμόρων Μητροπόλεων, ἡ ὁποία συνεπάγεται περιορισμὸ ἐκείνης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δέν εἶναι ἐπιτρεπτή,

παρά μόνο μέ τή συναίνεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Ἀπό τά παραπάνω προκύπτει ὅτι οὔτε τά ἀνώτατα ἐκκλησιαστικά διοικητικά ὄργανα ΙΣΙ καί ΔΙΣ, μόνα, οὔτε καὶ ὁ νόμος, μόνος (δίχως τροποποίηση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ὡς πρὸς τὴν ἀπαιτούμενη συναίνεση τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου), δύνανται νά προσδιορίσουν νέα ὅρια τῆς ὁποιασδήποτε ὑπάρχουσας μητροπολιτικῆς περιφέρειας, πολὺ δέ περισσότερο, τὴν ἐξαφάνιση ὁλόκληρης τῆς περιφέρειας αὐτῆς, γιὰ τὴ δημιουργία, στό κῶρο της, νέων Μητροπόλεων. Κάθε παράβαση τοῦ νόμου καί τῶν, ἰσοδυνάμων τοῦ νόμου, παραπάνω Ἱερῶν Κανόνων, ἰδρύει ἀκυρότητα τῶν πράξεων ἐκλογῆς καί τῶν διαταγμάτων ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως νέων Μητροπολιτῶν σέ τέτοιες «νέες» Μητροπόλεις, πού ἰδρύθηκαν δίχως τίς παραπάνω νομικές καί κανονικές προϋποθέσεις.

B

1. Τό ἔτος 1968 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἐξέλεξε Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος καί ἐκδόθηκε τό διάταγμα καταστάσεώς μου, πού δημοσιεύθηκε στό ΦΕΚ 147/14.7.68. Ὡς Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ἀναγνωρίσθηκα κατὰ τοὺς Θείους καί Ἱεροὺς Κανόνες καί ἐποίμανα κανονικά καί νόμιμα τὴ Μητρόπολή μου συνεχῶς ἐπὶ 6 περίπου ἔτη.

2. Τὴν 16.5.74 τό ν.δ. 411/74, ἄρθρο 2 (ΦΕΚ 134/16.5.74), δίχως τὴ θέλησή μου καί τὴν ἀπαιτούμενη κανονικὴ συγκατάθεσή μου, τριχοτόμησε τὴ Μητρόπολή μου καί ἵδρυσε τίς ἐπὶ μέρους Μητροπόλεις α) «Μεγάρων καί Σαλαμίνας» καί β) «Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς», τὴ δέ, κατὰ τὴν ὑπολειφθεῖσα ἔκτασή της, Μητρόπολη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος μετονόμασε σέ «Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς».

Ὑπὸ τό τότε πολιτειακὸ καθεστῶς (εἶχε ἤδη δημοσιευθεῖ ἡ συντακτικὴ πράξη 3/9.1.74), δὲν ἦταν δυνατὴ γιὰ μένα ἡ ὁποιαδήποτε νόμιμη ἀντίδραση σ' αὐτές τίς παράνομες καί ἀντικανονικές παρεμβάσεις στὴ Μητρόπολή μου καί, ἐνῶ εἶχα διακρατήσῃ τά κανονικά ποιμαντικά δικαιώματά μου, πού δὲν μπορούσαν νά μοῦ τὰ

αφαιρέσουν, στή Μητροπολιτική περιφέρεια, για τήν ὁποία ἐκλέχθηκα, περιορίσθηκα, ἀναγκαστικά, στά διοικητικά καθήκοντά μου στήν «Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς». Στίς ἀποσπασθεῖσες περιοχές τῆς Μητροπόλεώς μου τοποθετήθηκαν ἄλλοι Ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι, ἔκτοτε, ἄχρι καί σήμερα, παρά τούς λόγους πού ἀκούγονται, περί ἀναγνώρισεως τοῦ προσώπου μου ὡς τοῦ μόνου κανονικοῦ Μητροπολίτου τῆς Μητροπόλεώς μου, παραμένουν στίς περιοχές αὐτές ὡς ἀντικανονικοί καί συντηροῦν τό ἀπό τότε σοβοῦν «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα».

3. Τήν 16.7.74, ἀποκλειστικά καί μόνο μέ τήν παραπάνω συντακτική πράξη 3/74 (ἀκολούθησε καί ἡ συντακτική πράξη 7/74), ἀπό μία Ἱεραρχία ἀποτελεσθεῖσα ἀπό μόλις 32 Ἱεράρχες, ἐνῶ ἀποκλείσθηκαν 34, κηρύχθηκα «ἐκπτωτος», μαζί μέ ἄλλους 11 Μητροπολίτες. Δίχως κατηγορία, δίχως δικαστική διαδικασία, δίχως νά κληθῶ νά ἀκουσθῶ. Τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά πού καθιερώνουν ἀπό αἰῶνες οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ νόμοι ὅλων τῶν πολιτισμένων Κρατῶν. Μέ τίς ἴδιες συντακτικές πράξεις καθιερώθηκε τό «ἀπαράδεκτο» προσβολῆς τῶν ἐκπτώσεών μας ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί κάθε ἄλλου Δικαστηρίου.

4. Τό ἔτος 1988 παραχωρήθηκε ἡ δυνατότητα σέ μᾶς, τούς «ἐκπτωτους Μητροπολίτες», νά ζητήσουμε τήν ἀκύρωση τῶν ἐκπτώσεών μας καί τό ΣτΕ μέ ἀποφάσεις του τίς ἀκύρωσε. Ἡ ἀπόφαση πού ἀκύρωσε τή δική μου ἐκπτώση ἔχει λάβει τόν ἀριθμό 3803/30.10.90. Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία (οἱ καταλαβόντες τίς θέσεις μας Μητροπολίτες) ἐξεδήλωσε τήν ἀντίδρασή της στήν ἀποκατάστασή μας καί οἱ διοικητικές δίκες κλιμακώθηκαν μέχρι πού ἡ, μέχρι καί σήμερα ἰσχύουσα, 1028/11.6.1993 ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ ἔκρινε ἀμετάκλητα, ὅτι, μετά τήν ἀκύρωση τῶν ἐκπτωτικῶν πράξεων, μόνον νόμιμοι καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες εἴμαστε, στήν Ἱερά Μητρόπολη Λαρίσης ὁ μακαριστός ἥδη Κυρός Θεολόγος, στήν Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων ὁ μακαριστός ἐπίσης Κυρός Κωνσταντῖνος Σακελλαρόπουλος καί στήν

Ίερά Μητρόπολη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ἐγώ, καθώς καί ὅτι ἐμεῖς μόνον μπορούσαμε νά μετέχουμε γιά τίς Μητροπόλεις μας στά συλλογικά διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτά εἶπε ἡ Ὀλομέλεια, παρά τήν ὑπαρξη, τότε, στίς Μητροπόλεις μας (ἀντικανονικῶς καί παρανόμως) τῶν, ἐν τῷ μεταξύ καταλαβόντων τίς θέσεις μας, ἀντικαταστατῶν μας. Στά τρία τμήματα τῆς δικῆς μου Μητροπόλεως ἀσκοῦσαν διοικητικά καθήκοντα τρεῖς παρανόμως καί ἀντικανονικῶς εἰσχωρήσαντες Μητροπολίτες, παρά ταῦτα, ὅμως, ἡ παραπάνω ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ ἀναγνώρισε ἐμένα ὡς τό νόμιμο καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτη ὁλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος. Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση αὐτή, πού ἔλυσε ἀμετάκλητα τό χρονίζον «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα» καί ὁ Σεβασμιώτατος Θεολόγος καί ἐγώ ἐπανήλθαμε στίς θέσεις μας καί στά καθήκοντά μας.

5. Οἱ τότε διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία, πρό αὐτοῦ τοῦ, γι' αὐτούς, «ἀδιεξόδου», ἀντί νά συμμορφωθοῦν καί νά ἀποκαταστήσουν τήν ἔννομη καί κανονική τάξη στήν Ἐκκλησία, πού μέ τίς ἐσφαλμένες ἐπιλογές τους προσέβαλαν, ἐπινόησαν «ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ» (κατά τήν ἐπισήμανση τοῦ ἡδὴ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ Κυροῦ Σπυρίδωνος), νά προβοῦν στίς ἐξῆς, εἰς βάρος μας, αὐθαίρετες ἐνέργειες.

Μᾶς ἐπέβαλαν, πάλι, δίχως κατηγορία, δίχως κλήση, δίχως ἀπολογία, δίχως δίκη, μία «κύρωση» ἀκατανόητη, πού, οὔτε ποινὴ εἶναι, ἀφοῦ ὁ νόμος δέν τήν προβλέπει στό κατά τῶν Μητροπολιτῶν ποινολόγιο, οὔτε οἱ Ἱεροί Κανόνες τήν προβλέπουν ὡς κανονική ποινὴ κατά Ἱεράρχου, συνεπαγομένη, μάλιστα, κατά τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἔκπτωσή μας ἀπό τή θέση μας. Μέ μιά ἀκατάληπτη ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 10.8.1993, πού δέν λήφθηκε, μάλιστα, μέ ὁμοφωνία, μᾶς ἐπέβαλαν τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας». Ἡ Πολιτεία, μέ βάση τό «ἐπιτίμιο» αὐτό, σέ συνεννόηση μέ τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, «πείσθηκε» καί ἐξέδωσε νέο, ἀπό 19.4.94, διάταγμα ἀπομακρύνσεώς μας ἀπό τή θέση μας (ΦΕΚ 41/20.4.94). Ἔτσι ἔγινε, ἀπό κοινοῦ μέ τούς παραπάνω

συνεπισκόπους μου, γιά δεύτερη φορά, πάλι παράνομα καί ἀντικανονικά, ἔκπτωτος.

Ἡ ΣτΕ 2976/96 εἶπε ὅτι τό ἐπιτίμιο (ἄν καί ἦταν τό ὑπόβαθρο τοῦ διατάγματος) «εἶναι πνευματικό θέμα καί δέν τό ἐλέγχει». Ἡ ΣτΕ 2979/96 εἶπε ὅτι ὁ Ὑπουργός μπορούσε νά ἀνακαλέσει τό διάταγμα τῆς καταστάσεώς μου μέ βάση τό ἄρθρο 26 τοῦ Ν. 590/77. Παρεῖδε ὅτι τό ἄρθρο αὐτό ρυθμίζει τό διορισμό καί ὄχι τήν ἀπομάκρυνση Μητροπολιτῶν καί ὅτι τήν ἀπομάκρυνσή τους τή ρυθμίζει ἀποκλειστικά τό ἄρθρο 34 τοῦ ἴδιου νόμου, μόνο ἔνεκα καθαιρέσεως ἢ ἰσοβίου ἀργίας, δικαστικά, κατά τό Ν. 5383/32, καί ἀμετάκλητα ἐπιβαλλομένης.

Αὐτή ἡ ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ κρίθηκε ἀπό τήν 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀγωγῶν Κακοδικίας «ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ», διότι, ὅπως γράφει, δέχθηκε ἀπόψεις, πού «δέν εἶναι ἀντικειμενικά ὑποστηρίξιμες».

Πρός τήν παραπάνω 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἁρθρου 99 τοῦ Συντάγματος συντάχθηκαν καί τά Πολιτικά καί τά Ποινικά Δικαστήρια. Ἡ 4740/2005 ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶπε ὅτι «μέ τήν ἀπόφαση 1028/1993 τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναγνωρίσθηκε ὅτι, μετά τήν ἀπόφαση 3803/1990 τοῦ Ἀνωτάτου αὐτοῦ Δικαστηρίου ἀναβίωσε ἐξ ὑπαρχῆς τό ἀπό 14.7.1968 β.δ. ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος τοῦ Νικοδήμου Γκατζιρούλη», ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς». Αναφέρθηκε ἐπίσης ἡ ἴδια ἀπόφαση στήν παρεμπλεκτική 934/1994 τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τήν Ὁλομέλεια τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, κατά τήν ὁποία «τό ἐπιβληθέν ἐπιτίμιο δέν συνεπάγεται καί χρεΐα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου, δεδομένου ὅτι δέν ἀποτελεῖ καθαίρεση, οὔτε ἔκπτωση ἀπό τοῦ θρόνου ἢ ἀργία διά βίου (ἄρθρο 34 τοῦ ν. 590/1977) καί ἐπομένως, (ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος) δέν ἐμποδίζεται νά ἀσκεῖ τά διοικητικά του καθήκοντα». Ἐπίσης ἡ 4603/24.5.07 ἀπόφαση τοῦ Τριμελοῦς Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπανέλαβε τή νομιμότητα καί τήν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς

καί Μεγαρίδος, τήν ανάκληση, τήν 16.7.74, τοῦ βδ 147/68 τῆς καταστάσεώς μου, ἀλλά καί τήν 1028/1993 ἀπόφαση τῆς Ὁλομελείας τοῦ ΣτΕ, πού ἀναγνώρισε ὅτι «ἔχει ἀναβιώσει ἐξ ὑπαρχῆς τό β.δ. 147/68 ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης».

6. Μετά τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» καί τό ἀπό 19.4.94 διάταγμα (ΦΕΚ 41/20.4.94), στή θέση μου, τοποθετήθηκε, αὐτή τή φορά, μέ μετάθεση ἀπό τή Ζάκυνθο καί μέ παράνομη διαδικασία, ὁ κατέχων καί ἐκεῖ παράνομα καί ἀντικανονικά τή θέση τοῦ, ἐπίσης μέ τίς συντακτικές πράξεις, ἐκπτώτου Μητροπολίτου Κυροῦ Ἀποστόλου, δύο χρόνια, μάλιστα, πρὶν κριθεῖ τό θέμα δικαστικά, τό ἔτος 1994, γιά τή δημιουργία τετελεσμένων. Ὁ κληρικός αὐτός ἦλθε καί ἐνθρονίσθηκε ὡς «Μητροπολίτης Ἀττικῆς» στή θέση μου μέ βία καί αὐθαίρεσία, παρά τήν ὑπαρξήν τῆς 406/94 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν τοῦ ΣτΕ, περί ἀναστολῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως διορισμοῦ του. Ἐγώ, ἐπίσης βίαια καί αὐθαίρετα, ἀπομακρύνθηκα ἀπό τό γραφεῖο μου στή Μητρόπολή μου, σέ ὥρα ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων μου, μετά ἀπό ἀστυνομική ἔφοδο, τήν 25.9.1996 καί, ἔκτοτε, ἀσκῶ, μέχρι σήμερα, τά πνευματικά καθήκοντά μου ἔναντι τοῦ ποιμνίου μου, πού προστρέχει στόν τόπο τῆς ἐκτοπίσεώς μου, στόν ὀρεινὸ ὄγκο πάνω ἀπὸ τόν Αὐλῶνα Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος ὑπάγεται, χωρικά, στή Μητρόπολή μου. Ἡ διοίκηση τῆς Μητροπόλεώς μου ἀφέθηκε ἐπὶ ἔτη εἰς χεῖρας τοῦ ὡς ἄνω κληρικοῦ καί, μετά τήν, πρόσφατα, στήν τάξιν τῶν μοναχῶν περιέλευσίν του, ἐπίσης ἐπὶ ἔτη, καίτοι ὑπάρχοντος ἐμοῦ τοῦ κανονικοῦ καί νομίμου Μητροπολίτου, εἰς χεῖρας τοποτηρητοῦ μὴ νομίμου, ἀντικανονικῶς καί αὐτοῦ ποιμαίνοντος τή λεγόμενὴ «Μητρόπολιν Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς», ἡ ὁποία, ὅπως ἐλέχθη, δέν ἔχει ἰδρυθεῖ σύμφωνα μέ τήν κανονικὴ τάξιν.

7. Τά «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» ἦταν αὐθαίρετα, ἀνυπόστατα καί ἀναιτιολόγητα, ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ὑπαιτιότητα ἀποδίδουν σέ μᾶς τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες (Λαρίσης, Θεσσαλιώτιδος, Ἀττικῆς), στοὺς

όποιους επιβλήθηκαν. Ήταν αντικανονικά, ἐπειδὴ εἰς οὐδένα Ἱερό Κανόνα στηρίχθηκαν, ἦταν δέ καί καταφανῶς παράνομα, διότι παραβίασαν προκλητικά τό ἄρθρο 34 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ὀρίζονται τά ὅσα παραπάνω ἀναφέρθηκαν, τά ὅποια δέν τηρήθηκαν.

Ὅχι μόνο δέ ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀγωγῶν Κακοδικίας, ἀλλά καί πλεῖστοι ἐκκλησιαστικοί παράγοντες, Μητροπολίτες καί Ἀκαδημαϊκοί Δάσκαλοι, μέ δηλώσεις τους ἀποδοκίμασαν τά «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» καί καταναλώθηκε μεγάλη ποσότητα μελάνης γιά νά ἐπικριθεῖ ἡ ἀπαράδεκτη αὐτή μεθόδευση τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας, χάριν τῆς διασώσεως τῆς ἐξουσίας τῶν εὐνοουμένων της, πού «κατέκτησαν» τίς Μητροπόλεις μας. Ἐνδεικτικά:

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ. Τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. «Ἡ κίνησις αὐτή ἐντάσσεται στό ἐπιμελῶς ἐξυφανθέν σχέδιον ἀλώσεως τῶν πλασματικῶς θεωρουμένων ὡς ἐν χρειᾷ διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καί Λαρίσης, προκειμένου νά καταλάβουν αὐτάς ὑποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τό ἐκκλησιαστικόν παρασκήνιον καί ἐνδιαφερόμενα νά προωθήσουν τίς προσωπικές τους φιλοδοξίες».

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Τότε Μητροπολίτης Πειραιῶς. «Τό πρόσχημα τῶν δῆθεν ἐπιτιμίων κατά τῶν Μητροπολιτῶν στερεῖται καί κανονικότητος καί νομιμότητος. Οὔτε οἱ Ἱεροί Κανόνες οὔτε οἱ ἐκκλησιαστικοί νόμοι προβλέπουν ἓνα τέτοιο ἐπιτίμιο δι' Ἀρχιερεῖς».

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. Μητροπολίτης Σταγῶν. «Τό ἐπιτίμιο ἐπεβλήθη λόγω δικαιώσεως των ἀπό τό ΣτΕ. Διά τοῦτο εὐρέθη τό ἐπιτίμιο, χωρίς νά γίνει καμμιά διαδικασία».

ΣΠΥΡΙΔΩΝ. Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ. «Τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας ἐπεβλήθη σχεδόν διά βοῆς καί ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ».

ΚΩΝ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ. Καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου στοῦ Πανεπιστήμιου Ἀθηνῶν καί πρόεδρος τῆς Π.Ε.Θ. «Τό ἐπιβληθέν εἰς τούς τρεῖς Μητροπόλεις ἐκ μέρους τῆς ΔΙΣ ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνσιᾶς δέν προβλέπεται διά τούς ἐπισκόπους ἀπό κανένα Ἱερόν Κανόνα καί εἶναι κανονικῶς ἀνυπόστατον, μή παράγον οὐδέν ἀποτέλεσμα».

Τό ὅτι «τό ἐπιτίμιο ἀκοινωνσιᾶς οὐδέν παράγει ἀποτέλεσμα» τό δέχθηκε ἐμπράκτως καί ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅταν ἡ Πατριαρχική Σύνοδος ἐπέβαλε αὐτό τό ἐπιτίμιο στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Κυρό Χριστόδουλο. Ὁ μακαριστός Χριστόδουλος οὐδόλως στερήθηκε τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν του καθηκόντων, προήδρευσε μάλιστα ἀκωλύτως καί σέ ὅλα τά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Συνόδου. Τό αὐτό συνέβη, ὅταν τό ἴδιο ἐπιτίμιο ἐπέβαλε τό αὐτό Πατριαρχεῖο καί στόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Κυρό Διόδωρο. Οὐδεμιᾶς τῶν ἀρμοδιοτήτων του στερήθηκε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος καί ἰδιαίτερα αὐτῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ του Θρόνου.

8. Συνεπῶς, σύμφωνα μέ ὅλα τά παραπάνω, μέχρι καί σήμερα, ἐγώ εἶμαι ὁ Κανονικός καί Νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ τόν τίτλο Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ἐφ' ὅσον οὐδεμία νόμιμη καί κανονική πράξη τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς Πολιτείας, ὑπάρχει πού νά στηρίζει τόν ἰσχυρισμό τῆς νομίμου καί κανονικῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μου, γιά τήν ὁποία ἐκλέχθηκα, καταστάθηκα, ἀναγνωρίσθηκα καί τήν ὁποία ἐποίμανα καί εἰσέτι ποιμαίνω, κατά τό μέτρον πού μοῦ παρέχει τήν εὐχέρεια ἡ βία καί ἡ χρήση καί ἡ κατάχρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί πολιτειακῆς ἐξουσίας, πού ἀσκήθηκε εἰς βάρος μου.

Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ κατάληψη τῆς θέσεώς μου ἀπό τόν ἐκ μεταθέσεως κληρικό, πού διέγραψε τόν κύκλο του στή Μητρόπολη Ἀττικῆς, λόγω τῆς σωρείας τῶν παρανόμων πράξεών του (ἐκλογή του σέ μή κενή θέση, πλαστότητα τῶν ψηφοδελτίων πού ἔκριναν τήν ἐκλογή του, ἐνθρόνισή του στή Μητρόπολη παρά τήν ὑπαρξήν ἀναστολῆς τῆς καταστάσεώς του ἀπό τό Συμβούλιο τῆς

Ἐπικρατείας κλπ κλπ) δέν εἶναι κᾶν διάδοχος μου, εἶναι πρόσωπο πού τό ἐγκατέστησαν γιά νά ἀλλοτριώσει τήν κανονικότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαδοχῆς καί δέν ἀναγνωρίζεται, τώρα, βέβαια, καί γιά ἄλλους λόγους, πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος, ὡς Μητροπολίτης πού δικαιούται νά δώσει συναίνεση διασπάσεως τῆς Μητροπόλεώς μου. Τή συναίνεση αὐτή, συνεπῶς, δικαιούμαι, ὅταν ἐρωτηθῶ, νά τήν παραχωρήσω, ἢ ὄχι, ἐγώ, ὡς ὁ «οἰκεῖος ποιμενάρχης», καί ὁ κανονικός ποιμενάρχης καί ὁ νόμιμος ποιμενάρχης μή ἐπηρεαζομένης τῆς θέσεώς μου ἀπό τή βία πού ἔχει ἀσκήσει εἰς βάρος μου ἡ ἐξουσία τῶν συνεπισκόπων μου, πού μέ κρατοῦν, ὅσο μποροῦν, μακριά ἀπό τό ποιμνίό μου, στήν ἐξορία. Οὐδέποτε, ὅμως, ἐρωτήθηκα καί οὐδέποτε ἔδοσα συναίνεση.

Γ

1. Πρόσφατα, πάλι αὐθαίρετα, παράνομα καί ἀντικανονικά, ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, χρωμένη τῆς ἐξουσίας της, ἀποφάσισε νά μετέλθει, ἐναντίον μου, νέο, βλαπτικό τοῦ προσώπου μου, σχέδιο, προσθέτοντας καί αὐτό στήν ἄλυσο τῶν ἄκρως καταχρηστικῶν εἰς βάρος μου μεθοδεύσεών της. Ἀποφάσισε νά διασπάσει τή Μητρόπολη Ἀττικῆς, ὅποια περιφέρεια τῆς Μητροπόλεώς μου ἀπέμεινε μετά τό ν.δ. 411/74, σέ δύο χωριστά τμήματα. Τό τῆς Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ καί τό τοῦ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως. Πρόδηλος καί πρῶτος σκοπός τῆς ιδρύσεως αὐτῶν τῶν Μητροπόλεων, μέ δεύτερο τήν τοποθέτηση σ' αὐτές δύο νέων Μητροπολιτῶν τῆς ἐπιλογῆς τῶν κρατούντων στήν Ἐκκλησία, ἦταν ἡ ἀπάλειψη ἀπό τά ἐκκλησιαστικά «δίπτυχα» τοῦ «τίτλου» τῆς Μητροπόλεώς μου «Ἀττικῆς», ὥστε «νά μὴν ὑπάρχει γιά μένα «χῶρος ἀποκαταστάσεώς μου». Γιά νά μὴν ὑπάρχει πλέον Μητρόπολη, οὔτε κατ' ὄνομα, πού νά ἀντιστοιχεῖ στήν ἀνεξίτηλη ἐκλογή μου ὡς Ποιμενάρχου τῆς Μητροπόλεως μέ τόν παραπάνω τίτλο. Γιά νά μὴν μπορῶ νά διεκδικήσω τή θέση μου.

2. Ἡ Πολιτεία ἔσπευσε καί παραχώρησε στήν Ἐκκλησία τό νόμο 3822/16.2.2010 (ΦΕΚ Α 21/16.2.2010), μέ τό ἄρθρο 1 τοῦ

ὁποίου διαίρεσε τή Μητρόπολη Ἀττικῆς στίς ἐξῆς δύο Μητροπόλεις:

α) Ἱερά Μητρόπολη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως μέ ἔδρα τό Ἴλιο, στήν ἐδαφική περιφέρεια τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται οἱ Δῆμοι Ἰλίου, Ἀχαρνῶν, Πετρουπόλεως, Ἄνω Λιοσίων, Καματεροῦ, Ζεφυρίου, Αὐλῶνος, Φυλῆς, Θρακομακεδόνων καί οἱ Κοινότητες Ἀφιδνῶν καί Κρυονερίου καί

β) Ἱερά Μητρόπολη Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ, μέ ἔδρα τήν Κηφισιά, στήν ἐδαφική περιφέρεια τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται οἱ Δῆμοι Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Πεύκης, Μελισίων, Νέας Ἐρυθραίας, Μεταμορφώσεως, Λυκόβρυσης, Μαραθῶνος, Νέας Μάκρης, Ὠρωπίων, Ἀγίου Στεφάνου, Ἀνοιξέως, Διονύσου, Ἐκάλης, Καλάμου καί Δροσιᾶς καί οἱ Κοινότητες Ροδοπόλεως, Σταμάτας, Γραμματικοῦ, Βαρνάβα, Καπανδριτίου, Μαλακάσας, Πολυδενδρίου, Συκαμίνου καί Μαρκοπούλου Ὠρωποῦ.

3. Τήν 11.5.10 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνῆλθε καί ἐξέλεξε τόν εἰς τήν ἀρχή ἀναφερθέντα Ἀρχιμανδρίτη ὡς «Μητροπολίτη» τῆς κατονομασθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

4. Μία ἡμέρα μετά, τήν 12.5.10, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πιεζομένη ἀπό καθολικό καί ἐπὶ ἔτη ἐπαναλαμβανόμενο αἶτημα πλήθους ὀρθοδόξων καί πνευματικῶν ἀνθρώπων γιά ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου, πού προκαλοῦσε πρόβλημα μέγα («δύσβατο οἰκόπεδο, πού τοὺς ταλαιπώρησε» τό χαρακτήρισε Μητροπολίτης τῆς Βόρειας Ἑλλάδας, πού μάχεται ἀνέκαθεν γιά τή μὴ ἀποκατάστασή μου), ἀποφάσισε νά ἄρει τό «ἐπιτίμιο», ἀλλά καί πάλι εἰς βᾶρος μου, ὡς ἐξῆς: Προκειμένου νά μὴν ἔχω δυνατότητα ἐπανόδου στή Μητρόπολή μου, μετά τήν ἄρση τοῦ «ἐπιτιμίου», ἀφοῦ τήν προτεραία «ἐπλήρωσε» καί τά δύο παραπάνω τμήματα τῆς Μητροπόλεώς μου μέ νέους «Μητροπολίτες» θεωρώντας (προσχηματικῶς) ὅτι αὐτά τά τμήματα δέν εἶχαν ἐμένα τόν κανονικό, ἐν ἐνεργείᾳ καί νόμιμο Μητροπολίτη τους, ἀποφάσισε μὲν τήν «ἄρση

τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας», ἀλλὰ μέ τίς ἐξῆς προϋποθέσεις:
«α) Τό ἐπιτίμιο αἶρεται ἀπό τῆς σήμερον (ex nunc) καί ὄχι ἀναδρο-
μικῶς, β) Δέν θίγονται οἱ ἕως σήμερα ἐπελθοῦσες ἔννομες συνέπει-
ες καί γ) Ὅτι θά ἀναγνωρίσω τό διαμορφωθέν καί ὑφιστάμενο νο-
μοκανονικό καθεστώς τῶν τεσσάρων Ἱερῶν Μητροπόλεων, δηλα-
δή, Μεγάρων καί Σαλαμίνος, Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς, Κηφισίας,
Ὠρωποῦ καί Ἀμαρουσίου καί Ἰλίου Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως»!
Ὅλα αὐτά οὐσιαστικά σημαίνουν ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας
ἀναγνώρισε καί ἐπίσημα ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης πού,
γιά νά εἶναι νόμιμη καί κανονική ἡ ἐκλογή τῶν Μητροπολιτῶν,
πού «ἀνέδειξε» στά τμήματα τῆς Μητροπόλεώς μου, πρέπει νά
ἔχουν τή συναίνεσή μου καί πράγματι, μέ τίς «προϋποθέσεις» τῆς
ἀποφάσεώς τους περί ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου, οὐσιαστικά ζητοῦν τήν,
ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων, συναίνεσή μου, πού δέν τήν ἔχουν. Καί
 τήν ἐκβιάζουν. Γιά νά καλύψουν, «ὅπως-ὅπως», αὐτά πού δέν ἐφήρ-
 μοσαν, ἀπό τά ἐπιτασσόμενα τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Τά ὅποια ὁ Κα-
 ταστατικός Χάρτης ἐπιβάλλει, καί στήν Ἐκκλησία καί στήν Πολι-
 τεία, νά ἐφαρμόσουν.

5. Τήν 1.6.2010 δημοσιεύθηκε στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνή-
 σεως τό ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα, μέ τό ὅποιο ὁ παραπά-
 νω ἐκλεγείς ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε «Μητροπολίτης» τῆς
 εἰς τήν ἀρχή ἀναφερθείσης «Ἱερᾶς Μητροπόλεως», δηλαδή τοῦ τμή-
 ματος τῆς Μητροπόλεώς μου.

Δ

Ἦδη, μέ τήν αἴτησή μου αὐτή, ΖΗΤΩ νά ἀκυρωθοῦν οἱ εἰς τήν
 ἀρχή προσβαλλόμενες πράξεις α) ἡ ἀπό 11.5.2010 ἀπόφαση τῆς Ἱε-
 ρᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν
 ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς εἰς τήν
 ἀρχή «Ἱερᾶς Μητροπόλεως» ὁ ἀναφερθείς Ἀρχιμανδρίτης καί β) τό
 ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα (ΦΕΚ 195/1.6.2010), μέ τό ὅποιο
 ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε, ὁ ἄνωτέρω, Μητροπολίτης τῆς
 Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτῆς, γιά τούς παρακάτω λόγους ἀκυρώσεως

καί γιά ὅσους προσθέτους λόγους νόμιμα καί ἐμπρόθεσμα θά προσθέσω μέ δικόγραφο προσθέτων λόγων.

ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

Ι. ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΝΟΜΩΝ. ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 3822/16.2.2010

ι) Ἡ Μητρόπολη στήν ὁποία ἀναφέρονται οἱ προσβαλλόμενες πράξεις, δέν εἶναι κενή, ἔχει τόν κανονικό καί νόμιμο Μητροπολίτη της.

Σύμφωνα μέ τό νόμο (ἄρθρο 25 Ν. 590/77) ἡ πλήρωση ἑνός Μητροπολιτικοῦ θρόνου δύναται νά γίνει μόνο σέ χρεύσασα Μητρόπολη. Ἡ Μητρόπολη βρίσκεται σέ χρεία, μόνον ὅταν ἀποβιώσει ὁ κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης αὐτῆς, ἢ ὅταν ἐκπέσει τοῦ θρόνου του κατά τούς ὁρισμούς τοῦ νόμου (ἄρθρου 34 Ν. 590/77). Δηλαδή ὅταν ὁ Μητροπολίτης καταδικασθεῖ, προδήλως μέ κανονική πλήρη ἐκκλησιαστική δίκη, σέ ἐκπτώση ἀπό τό θρόνο του, ἢ σέ ἰσόβιο ἀργία, ἢ ἂν κριθεῖ ἀνίκανος πρὸς ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων του, μετά τή διαδικασία πού προβλέπει ὁ νόμος.

Στήν περίπτωσή μου, οὐδέν ἀπό αὐτά ἔχει συμβεῖ. Οὔτε μέ κατηγορήσαν γιά ὅ,τιδήποτε. Οὔτε δίκη διεξήγαγαν εἰς βάρος μου. Οὔτε μέ κάλεσαν σέ ἀπολογία. Οὔτε μέ καταδίκασαν. Ὅχι μόνο σέ ἐκπτώση ἀπό τό θρόνο μου ἢ σέ ἀργία, ὅπως προβλέπει τό ἄρθρο 34 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἀλλά οὔτε καί σέ ὁποιαδήποτε ἄλλην, ἔστω καί ἐλάχιστη ποινή. Μετά ἀπό αὐτά, ἐγώ συνεχίζω νά εἶμαι ὁ νόμιμος καί κανονικός καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ὅλα δέ τά ὅσα μεθοδεύθηκαν εἰς βάρος μου, ἡ τριχοτόμηση τῆς Μητροπόλεώς μου, οἱ τοποθετήσεις ἀντικαταστατῶν μου στά τμήματά της, τό ἐπιτίμιο, τά

διατάγματα ἀνακλήσεως τῆς καταστάσεώς μου καί ὅ,τι ἄλλο σχεδίασε εἰς βάρος μου ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐντελῶς ξένα καί στούς Ἱερούς Κανόνες καί στού Νόμο, γι' αὐτό καί κρίθηκαν ὅτι συνθέτουν «ἀπόψεις μὴ ἀντικειμενικά ὑποστηρίξιμες», πού στηρίζουν «ἐσφαλμένες» ἀποφάσεις.

Συνεπῶς ὁ παραπάνω ἐκλεγείς καί κατασταθείς ὡς Μητροπολίτης τῆς ἀναφερθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐκλέχθηκε, τοποθετήθηκε, ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε σέ τμήμα τῆς μὴ χρεεύουσας Μητροπόλεώς μου, ἄλλως, σέ μὴ νομίμως συνεστημένη (ἀνύπαρκτη) Μητρόπολη, καί ἔτσι οἱ προσβαλλόμενες πράξεις (ἐκλογή καί τό ἐπακολουθῆσαν π.δ. μέσα στά πλαίσια τῆς σύνθετης διοικητικῆς ἐνέργειας) παραβίασαν εὐθέως τό νόμο (τά ἄρθρα 25, 34, 11.2 κ.ἄ. Ν. 590/77), κατὰ τά πραγματικά περιστατικά πού ἀναφέρονται στά παραπάνω κεφάλαια τῆς παρούσας Β καί Γ καί πρέπει νά ἀκυρωθοῦν.

Εἰδικότερα, πρέπει νά γίνουν δεκτά τά ἑξῆς: Ἐγώ ἔχω ἀναγνωρισθεῖ νομίμως καί ἀμετακλήτως ὅτι εἶμαι ὁ νόμιμος καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος (διάταγμα ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου ΦΕΚ 147/14.7.68, ΣτΕ Γ' Τμ. 3803/90, ΣτΕ Ὁλομ. 1028/93, καθολική ἐνδοεκκλησιαστική ἀναγνώρισή μου). Τό «ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας», γιά τό ὅποιο, οὔτε κἄν θά ἔπρεπε νά γίνεται λόγος, ἐπειδὴ δέν ἐπηρεάζει οὔτε τήν πνευματική οὔτε τή διοικητική θέση μου, προκάλεσε, δίχως βάσιμο νομικό λόγο, τή διαφορά πού ἐκθέτω στά κεφάλαια Β5 ἕως Β8, ὅπου, γιά τήν ἀποφυγή ἐπαναλήψεων, ἀναφέρομαι, γιά τήν ὑποστήριξη τοῦ ἀληθοῦς δεδομένου ὅτι δέν ὑπάρχει «ἐπιτίμιο», δέν ὑπάρχει νόμιμη ἀπομάκρυνσή μου ἀπό τή Μητρόπόλῃ μου. Ἐγώ εἶμαι ὁ κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Μητροπόλεώς μου, γεγονός πού ἐμποδίζει τήν ἐκλογή τοῦ ὁποιουδήποτε Μητροπολίτου σέ ὁποιοδήποτε τμήμα τῆς Μητροπόλεώς μου.

ii) Οἱ προσβαλλόμενες παραβίασαν τοὺς νόμους καί τοὺς ἱεροὺς κανόνες, πού στηρίζουν τή δική μου κανονικότητα καί τή νομιμότητα στήν ἀναφερθεῖσα Μητρόπόλῃ μου, ἡ ὁποία δέν εἶναι κενή.

Ἀπό πλευρᾶς τῶν καθ' ὧν προβάλλεται ἡ ἐπιχειρηματολογία ὅτι ὑπάρχουν οἱ ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου

2976/96 καί 2979/96, πού ἔκριναν τό θέμα καί ἀπέρριψαν τίς αἰτήσεις μου κατά τοῦ «ἐπιτιμίου» καί τοῦ διατάγματος ἀνακλήσεως τῆς καταστάσεώς μου. Ἀντιτάσσω ὅτι οἱ ἀποφάσεις αὐτές, δέν ἀγνόησαν μόνο τοὺς νόμους (ἄρθρα 34, 44 Κ.Χ. κλπ), ἀλλά ἀγνόησαν καί τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καί ἔκριναν δίχως αὐτούς. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων πού ἤδη ἔχω ἐκθέσει, τώρα προβάλλω ὅτι δέν ὑπῆρχε, γιά τό ἀντικείμενο πού κρίθηκε τότε, νόμος, πού νά ἐπέβαλλε στό Δικαστήριο, νά λάβει ὑπ' ὄψη του καί τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. **Τώρα ὅμως, γιά τήν ἔνδικη ὑπόθεση, ὑπάρχει.** Καί τό Δικαστήριο καλεῖται νά τοὺς λάβει ὑπ' ὄψη του. Καί αὐτούς πού ὀρίζουν τά τῆς συναινέσεως τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου γιά τήν ἀποκοπή τμήματος τῆς Μητροπόλεώς του πρὸς δημιουργία νέας Μητροπόλεως καί αὐτούς πού ἀναγνωρίζουν τό ποιὸς εἶναι ὁ κανονικός Μητροπολίτης σέ μία Μητρόπολη, πού, κατά τή νομοθεσία μας, καθίσταται ὁ νόμιμος Μητροπολίτης αὐτῆς.

Οἱ παραπάνω ἀποφάσεις ἀσχολήθηκαν μέ τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησιᾶς» καί τήν ἀνάκληση τοῦ διατάγματος τῆς ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου, πού ἔγινε βάσει αὐτοῦ. Ζήτησα, τότε, μέ τίς αἰτήσεις μου στό ΣτΕ τήν ἀκύρωση καί τῆς πράξεως ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου καί τῆς πράξεως ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος τῆς ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἔκπτωσέώς μου. Ἐκδόθηκαν οἱ δύο παραπάνω ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου (2976/96 καί 2979/96), οἱ ὁποῖες δέχθηκαν αὐτά πού ἐκθέτω στή σελ. 5 τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς, ὅπου καί τά σχόλια πού τίς συνοδεύουν. Τό Δικαστήριο πρέπει νά θεωρήσει, ἐν ὄψει τῆς συνάφειας ἐκείνης τῆς ὑποθέσεως μέ τήν προκειμένη, ὅτι πρέπει νά ἐπανεξετάσει ἐπὶ τό ὀρθότερο τά ὅσα ἐσφαλμένα κρίθηκαν στίς ὑποθέσεις ἐκεῖνες, διότι δέν πρέπει νά περιέχεται μιά ἐπισήμως χαρακτηρισμένη ὡς ἐσφαλμένη ἀπόφαση στίς δέλτους τῆς νομολογίας τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

Οἱ λόγοι ἀκυρώσεως κατά τῆς πράξεως ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου, οἱ ὁποῖοι οὐδόλως τότε ἐρευνήθηκαν, ἀλλά τώρα εἶναι ἐρευνητέοι, εἶναι οἱ ἑξῆς: ὅτι ἡ ΔΙΣ πού ἐξέδωσε τήν πράξη τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησιᾶς δέν εἶχε νόμιμη σύνθεση, διότι σ' αὐτήν ἔπρεπε νά μετέχω καί ἐγώ (ΣτΕ 1028/93), ἀλλά, παρά τό νόμο, δέν κλήθηκα, ὅτι

ή ΔΙΣ δέν είχε ἐξουσία νά ἐπιβάλει σέ μένα τέτοια ποινή, διότι μόνον τήν ποινή τοῦ ἀφορισμοῦ δικαιοῦται νά μοῦ ἐπιβάλει ἡ ΙΣΙ καί μόνον μετά τήν καθαίρεσή μου, πού οὐδέποτε μοῦ ἐπέβαλε καί μέ τήν αὐξημένη πλειοψηφία τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. 590/77, ὅτι ἡ ΔΙΣ γιά τήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτίμιου δέν τήρησε ὅποιαδήποτε διαδικασία, ὅτι παραβίασε τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας καί τό νόμο περί τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἥτοι δέν μέ κάλεσε νά ἀκουσθῶ, δέν μοῦ ἀπέδωσε κατηγορία, δέν αἰτιολόγησε τήν πράξη της, ἐνήργησε καταχρηστικά καί παραβίασε τό δεδικασμένο πού ἀπέρρεε ἀπό τίς ἀποφάσεις τοῦ ΣτΕ. Ἄν τό Δικαστήριο ἐρευνοῦσε τούς λόγους αὐτούς, ἔπρεπε νά κρίνει ὅτι τό λεγόμενο «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» εἶναι μία ἀνύπαρκτη ποινή, πού παρανόμως ἐπιβλήθηκε εἰς βάρος μου καί οὐδόλως ἐπηρεάζει τή διατήρηση τῆς θέσεως, τήν ὁποίαν ἔχω στήν Ἐκκλησία.

Ὅλα αὐτά, ἡ παραπάνω ἀπόφαση ἔκρινε ὅτι δέν ἀφοροῦν τό Δικαστήριο. Δέν ἐλέγχονται, διότι δέν ἄπτονται ἐλεγχομένης ἀκυρωτικῶς ἐκτελεστῆς πράξεως.

Ἀντί νά κρίνει ὅτι τό ἀφοροῦν, διότι ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή διοικητική θέση μου, ἡ ΣτΕ 2979/96 δέχθηκε, ἀπροσδοκῆτως, τά ἑξῆς:

α) ὅτι ἀναγκαία ἀρνητική προϋπόθεση γιά τήν ἐκδοση τοῦ διατάγματος καταστάσεως τοῦ Μητροπολίτη εἶναι νά μήν ἔχει ἐπιβληθεῖ σ' αὐτόν τό ἐκκλησιαστικό ἐπιτίμιο αὐτό,

β) ὅτι κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ν. 590/77, ἡ ἀπόκτηση, καθώς καί ἡ διατήρηση τοῦ ἀξιώματος τοῦ Μητροπολίτη προϋποθέτει τήν ἐκκλησιολογική ἱκανότητα τοῦ φορέα νά ἀσκεῖ τά πνευματικά του καθήκοντα καί νά μήν εἶναι ἀκοινώνητος,

γ) ὅτι ὁ νόμος δέν ἀνέχεται νά ἐξακολουθεῖ νά ἀσκεῖ τά διοικητικά καθήκοντα μητροπολίτη πρόσωπο πού εἶναι ἀκοινώνητο,

δ) ὅτι ὅταν ὁ Μητροπολίτης καταστεῖ ἀκοινώνητος πρέπει ἡ πολιτεία νά τόν παύσει ἀπό τά διοικητικά του καθήκοντα καί ἡ διοίκηση ὑποχρεοῦται κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ν. 590/77 νά καταργήσει τήν ἰσχύ τοῦ διατάγματος μέ τό ὅποιο καταστάθηκε ὁ Μητροπολίτης,

ε) ότι η διαδικασία όπως την όριζει το άρθρο 26, είναι αὐτοτελὴς ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας καὶ δὲν συναρτᾶται, ἄλλως εἶναι ἄσχετη πρὸς τὴν πειθαρχικὴ διαδικασία τοῦ άρθρου 23 τοῦ ν. 5383/32,

στ) ὅτι ὁ λόγος ἀκυρώσεως ἐκ τοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ προηγηθεῖ τοῦ προσβαλλομένου π.δ. ἡ ἔκδοση σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς ΙΣΙ εἶναι ἀβάσιμος, γιατί ἡ ἔκδοση τοῦ προσβαλλομένου διατάγματος ἦταν αὐτοτελής ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας, μετὰ τὴν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας καί

ζ) ὅτι ὁ τύπος τῆς προηγουμένης ἀκροάσεως κατὰ τὸ άρθρο 20 παρ. 2 τοῦ συντάγματος δὲν ἦταν ὑποχρεωτικός, διότι δὲν ὑπῆρχε στάδιο ἀκροάσεως, ἀφοῦ, τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας εἶναι, λόγω τῆς φύσεώς του, πράξη τῆς Ἐκκλησίας ἀνέλεγκτη ἀπὸ τὴν Πολιτεία καί ἀπὸ μόνη τὴν ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας, ἡ Πολιτεία εἶχε νόμιμη ὑποχρέωση (26 ν. 590/77) νὰ ἐκδόσει τὸ προσβαλλόμενον π.δ.

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τοῦ άρθρου 99 τοῦ Συντάγματος, πού εἶπε ὅτι αὐτὰ τὰ παραπάνω πού δέχθηκε ἡ ΣτΕ 2979/96 εἶναι ἐσφαλμένα, παρατηρῶ καί τὰ ἑξῆς: Naί μὲν τὸ «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» κρίθηκε ὅτι εἶναι μὴ ἐκτελεστή δι-οικητικὴ πράξη (πνευματικὴ πράξη) καί γι' αὐτὸ δὲν ἐλέγχθηκε, ἀλλὰ, ἀνεπιτρέπτως, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐρεύνησε, τὴ θεώρησε δεδομένη αὐτὴ τὴν ἀνέλεγκτη πράξη καί τὴν ἔθεσε θεμέλιο στήριξης τοῦ διατάγματος !

Μετὰ τὰ παραπάνω ἡ θέση ἡ δική μου στὴν Ἐκκλησία εἶναι δεδομένη. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κανονικὸς Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, διότι οὐδέποτε ἀπώλεσα τὴν κανονικότητά μου καί τοῦτο οὐδεὶς τὸ ἥλεγξε καί οὐδεὶς τὸ ἔκρινε ἀνακριβές, ἡ δὲ διοίκηση τῆς Μητροπόλεώς μου μοῦ ἀφαιρέθηκε ἀπλῶς βία καί ὄχι νόμιμα, συνεπεία καί τῆς 2979/96 ἐσφαλμένης ἀποφάσεως. Ἡ «Μητρόπολη», συνεπῶς, γιὰ τὴν ὁποία ἐξελέγη καί καταστάθηκε ὁ ἀνωτέρω, δὲν εἶναι κενή.

iii) Ἐφαρμογὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν ἀναφερομένων στοῦ ἐδῶ ἑνδικο θέμα, ὡς νόμων τοῦ Κράτους.

Στὴν προκειμένη ὑπόθεση, ὅμως, τὸ Δικαστήριον εἶναι ὑποχρε-

ωμένο να έρευνήσει και να εφαρμόσει, ως κανόνες του πολιτειακού νόμου, τους Ίερούς Κανόνες, τους οποίους αναφέρω στην παραπάνω σελίδα 2 του δικογράφου αυτού, διότι τό προβλέπει ό νόμος, ό ίδιος ό Καταστατικός Χάρτης της Έκκλησίας. Διότι πρέπει να κριθεί ότι εγώ είμαι ό Κανονικός Μητροπολίτης της Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, πού έχω τό δικαίωμα (όπως μου τό αναγνωρίζει, ἄλλωστε, τώρα, ή διοικοῦσα Έκκλησία) να συναινῶ ή όχι στο διαμελισμό της Μητροπόλεώς μου. Ό ίδιος ό νόμος ανάγει τους Ίερούς Κανόνες αυτούς σε επίπεδο νομοθετικῶν διατάξεων. Τούς καθιστᾶ ισοδύναμους μέ τό περιεχόμενό του. Πρέπει, λοιπόν, να έρευνηθεί, βάσει τῶν Ίερῶν Κανόνων αὐτῶν (ἐδῶ έχόντων ισχύ νόμων), τό θέμα της κανονικότητας της ἀπομακρύνσεώς μου από τή θέση μου και να κριθοῦν οί λόγοι της αἰτήσεώς μου, οί όποιοι, δέν έρευνήθηκαν μέ τήν 2976/96 ἀπόφαση της Όλομελείας, ή όποία, όπως ἐλέχθη, θεμελίωσε τήν 2979/96 ἀπόφαση του ίδιου Δικαστηρίου, πού έκρινε τά όσα ἐξέθεσα παραπάνω.

Πράγματι ή ποινή του «ἐπιτίμιου ἀκοινωνησίας», ἄν και θεμελίωσε τό διάταγμα ἄρσεως της καταστάσεώς μου ως Μητροπολίτου Ἀττικῆς και Μεγαρίδος, οὐδέποτε έρευνήθηκε, ἐάν ἐπιβλήθηκε κανονικά και νόμιμα, οὐδέποτε έρευνήθηκε ἐάν ἀποτελεῖ βάση ἐπαρκή για τή στήριξη διατάγματος ἐκπτώσεώς μου, γι' αὐτό ἐπιβάλλεται να έρευνηθεί τώρα, ἐπειδή τό καλεῖ ή φύση τῶν ἥδη προσβαλλομένων πράξεων και ό ρητός όρισμός του ἄρθρου 11.2 του Ν. 590/77 («ὡς οί Ίεροί Κανόνες διακελεύουν»). Μετά τή δικαστική διάγνωση ότι ή διοικοῦσα Έκκλησία ἐνήργησε και ἀντικανονικά και παράνομα ἐπιβάλλοντας τό ἐπιτίμιο τουτο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι δέν ὑπάρχει εἰς βάρος μου «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» και δέν ὑπάρχει νόμιμη πράξη διοικητικῆς ἀπομακρύνσεώς μου από τή θέση μου, γι' αὐτό δέ τό λόγο εἶναι βέβαιο ότι εγώ είμαι ἐκεῖνος πού «όρίζω τούς πιστούς» της Ἐπισκοπῆς μου, ἔστω και μόνον πνευματικά, ὅπερ και μόνον ἄρκει για να έχω τό δικαίωμα να συναινῶ ή όχι στην ίδρυση νέων Μητροπόλεων ἐπί συγκεκριμένων ἐδαφῶν της διαπομιανομένης από ἐμένα ἐπαρχίας.

Τά παραπάνω ζητήματα, έρευνώμενα τώρα ὑπό τό πρίσμα της

προκειμένης υποθέσεως καί κατά τό νομικό περιεχόμενο τῶν κανονικῶν διατάξεων, πού παρέθεσα στή σελ. 2 τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς καί τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, τῶν ἄρθρων 40, 6.3β, 44 τοῦ Ν. 590/77 καί τῶν ἄρθρων 143 κ.έ καί τοῦ συνόλου τῆς διαδικασίας τοῦ Ν. 5383/32, σέ συνδυασμό πρός τίς διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ΟΔ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, πού δέν ἀντιλαμβάνονται καταδίκη Ἐπισκόπου σέ «ἀκοινωνησιᾶ» ἢ σέ ὁποιαδήποτε «ποινή», δίχως κατηγορία, δίχως τριπλή πρόσκλησή του γιά νά ἀπολογηθεῖ κλπ, δίχως δίκη δηλαδή, κατά τίς σύγχρονες νομικές, περί ἐκκλησιαστικῶν δικῶν, διατάξεις.

Ὅλα τά παραπάνω, ἀποδεικνυμένου ὅτι τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησιᾶς» οὔτε κανονικά, οὔτε νόμιμα ἐπιβλήθηκε, οὔτε ἔχει τήν ἐμβέλεια (θεμελίωση διατάγματος ἐκπτώσεως), πού τοῦ ἀποδόθηκε, ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἐγώ συνεχίζω νά εἶμαι ὁ Κανονικός καί Νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ἀφοῦ οἱ κατατιμήσεις της καί οἱ εἰσχωρήσεις τρίτων ὡς Μητροπολιτῶν στά τμήματά της δέν ἔχουν οὔτε κανονικές οὔτε ἔννομες συνέπειες. Εἶναι ἀπλῶς πράξεις καταλήψεως ἀλλοτρίας ἐπισκοπῆς. Ὅπου ὁ νόμος ἀναφέρεται σέ κανονικά δικαιώματα, ἀναφέρεται στά δικαιώματα τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτου, καί ὄχι στά τοῦ βιαίως εἰσχωρήσαντος. Ἐμένα, ἄλλωστε, ἡ ἴδια ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀείποτε μέ θεωρεῖ ὡς «Κανονικό Μητροπολίτη» καί μάλιστα μέ θετική αὐτῆς ἐνέργεια ἀναγνωρίζει τήν κανονικότητά μου. Δεῖτε π.χ. τήν ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, τή ληφθεῖσα σέ «ἐπίσημη τακτική συνεδρία τοῦ Ἀνωτάτου Ὁργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Β φύλλον Ι, Σφραγίς, Ὑπογραφή ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος), «περί ἄρσεως τῶν ἐπιτιμίων τῶν ἐπιβληθέντων εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας πρώην Ἀττικῆς Νικόδημον καί πρώην Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνον». Αὕτη καί μόνον ἡ προσφώνηση ἀποδεικνύει ὅτι καί τό ἐπίσημο Ἀνώτατο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ὁργανο ἐπισήμως ἀναγνωρίζει τήν «κανονικότητά» μου, ἡ ὁποία δέν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση, ἀφοῦ ὁ ἀποκαλούμενος ἀπό τήν ΙΣΙ «Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης» δέν εἶναι δυνατόν νά μὴν εἶναι «Κανονικός».

Τά τῆς διοικήσεως τῆς Μητροπόλεώς μου, ὅπως ἐλέχθη, βιαίως καί ἐσφαλμένως μοῦ ἔχουν ἀφαιρεθεῖ, ἀλλά ἡ παραμένουσα Κανονικότητά μου, ἡ ἀνεξίτηλη, μοῦ παρέχει τήν κανονική καί ἀναφαίρετη ἐξουσία, νά διακρατῶ γιά τόν ἑαυτό μου τό δικαίωμα, ἐν ὧσφ βρίσκομαι στή ζωή, νά δόσω ἢ νά μή δόσω τή συναίνεσή μου στή διαίρεση τῆς Μητροπόλεώς μου, «ὡς οἱ ἱεροί κανόνες διακελεύουν». Δίχως τή συναίνεσή μου δέν ὑπάρχει νέα Μητρόπολη. Ἄλλως παραβιάζονται οἱ Ἱεροί Κανόνες, πού ὁ νόμος τούς θέλει, στήν περίπτωση αὐτή νά ἐφαρμοσθοῦν. Καί οἱ Ἱεροί Κανόνες θέλουν ἡ συναίνεση νά προέρχεται ἀπό τόν Κανονικό Μητροπολίτη, πού, ἐν προκειμένω, εἶμαι ἐγώ. Ἄλλωστε ἀπό ἐμένα τό ζητεῖ, τώρα, ἡ Ἐκκλησία, ἔστω καί ὑπό μορφή ἀνεπιτρέπτου συναλλαγῆς, «ἄρσης τοῦ ἐπιτιμίου ἔναντι συναίνεσης» ! Δέν τό ζητεῖ ἀπό ὅποιονδήποτε ἄλλον. Διότι, τό γεγονός ὅτι μοῦ ἔχουν ἀφαιρέσει, βία, δίχως κανονική καί δίχως νόμιμη διαδικασία, τά διοικητικά μου καθήκοντα, τό γνωρίζουν καί οἱ τῆς Ἐκκλησίας κρατοῦντες, οὐδόλως μοῦ στερεῖ τό δικαίωμα νά ἔχω τίς ὅποιες ἀρμοδιότητες μοῦ παρέχουν οἱ Ἱεροί Κανόνες.

iv) Ὁ νόμος 3822/16.2.10 δέν τροποποίησε τόν Καταστατικό Χάρτη. Ὁ νόμος 590/77 ἔπρεπε νά τηρηθεῖ μέ ἀκρίβεια.

Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 11.2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι θεμελιώδης καί ἀποτελεῖ βασική ἀρχή αὐστηρῶς τηρητέα, γιά τήν ἵδρυση νέας Μητροπόλεως, ἡ ἐφαρμογή τῶν, γιά τήν προκειμένη περίπτωση ἀναφερθέντων Ἱερῶν Κανόνων. Οἱ Ἱεροί Κανόνες αὐτοί ἐξομοιοῦνται ἀπό ἀπόψεως τυπικῆς ἰσχύος μέ τόν Καταστατικό Χάρτη (βασικό νομοθέτημα) καί, συνεπῶς, κάθε νέος νόμος, πού προβλέπει τήν ἵδρυση νέας Μητροπόλεως δέν δύναται νά ἀφίσταται τῆς βασικῆς αὐτῆς ρυθμίσεως, πού προβλέπεται στόν Καταστατικό Χάρτη. Τό μόνο πού μπορεῖ νά πράττει ὁ νόμος, εἶναι νά προβλέπει τήν ἵδρυση κάποιας νέας Μητροπόλεως, κατά τά λοιπά ὅμως (διαδικασία κλπ) ἰσχύουν τά προβλεπόμενα στόν Καταστατικό Χάρτη. Ἄν ὁ νόμος θέλει νά ἀποκλίνει ἀπό τά ὀριζόμενα στό βασικό νομοθέτημα (τόν Καταστατικό Χάρτη) πρέπει νά τό ἀναφέρει ρητῶς. Ἄν δέν τό ἀνα-

φέρει, ὁ εἰδικὸς αὐτὸς νόμος πρέπει νὰ ἐρμηνεύεται, κατὰ τὰ γνωστὰ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς «ἐρμηνείας τῶν νόμων κατὰ τρόπο σύμφωνο πρὸς τὸ Σύνταγμα» (*Verfassungskonforme Auslegung des Gesetzes*) (γιά νὰ μὴν κηρύσσονται ἀντισυνταγματικοί), μέ σύμφωνον πρὸς τίς διατάξεις τοῦ βασικοῦ νόμου (ἐδῶ Καταστατικοῦ Χάρτου) ἐρμηνεία τοῦ νόμου αὐτοῦ.

Στὴν προκειμένη περίπτωση ὁ ν. 3822/16.2.2010 δέ θέσπισε παρέκκλιση ἀπὸ τὸν τρόπο πού προβλέπει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης γιὰ τὴν ἵδρυση Μητροπόλεων («ὡς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν»). Γιὰ τὴν ἵδρυση, συνεπῶς, τῶν Μητροπόλεων τοῦ νόμου αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ τηρηθοῦν ὅλες οἱ προϋποθέσεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ὅπως ἰσχύει, δηλαδή ἔπρεπε νὰ δοθεῖ καὶ ἡ συναίνεση τοῦ κανονικῶς διαποιομαίνοντος τὴν Μητρόπολη, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀποσπῶνται τὰ τμήματα, Μητροπολίτου.

Ἐξ ἄλλου, τὴν ὡς ἄνω ἐρμηνεία τῶν νέων νόμων, μέ τοὺς ὁποίους ἱδρύονται νέες Μητροπόλεις, ἀναγνωρίζει οὐσιαστικά ρητὰ καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι οἱ νέες Μητροπόλεις ἱδρύονται μέ μεταγενέστερους νόμους καί, ἐν ὄψει τούτου, ὅτι δηλαδή θὰ ὑπάρξουν νέοι νόμοι, ὀρίζει (11.2) ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχει ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ κατὰ τὰ ὀριζόμενα στοὺς Ἱερούς Κανόνες («ὡς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν»). Ἄν, συνεπῶς, ὁ νέος νόμος οὐδέν προβλέπει, ἂν δέν τροποποιεῖ, δηλαδή, τὸν Καταστατικὸ Χάρτη, ἐφαρμόζονται τὰ προβλεπόμενα στὸν Καταστατικὸ Χάρτη, δηλαδή ἀπαιτεῖται συναίνεση τοῦ κανονικά διαποιομαίνοντος κλπ ἐπισκόπου καὶ εἶναι αὐτονόμητο ὅτι ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ κανονικός, ἐπίσης, δηλαδή, ἐκλεγείς, κατασταθεὶς καὶ ὑφιστάμενος «ὡς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν».

Πράγματι, στὴν ἐδῶ συγκεκριμένη περίπτωση οὐδέν προβλέπει ὁ ν. 3822/16.2.10, γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθεῖ ἡ διαδικασία τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἡ ὁποία ὅμως δέν ἐφαρμόσθηκε καί, ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου στηριχθεῖσες ἔνδικες πράξεις εἶναι ἀκυρωτές.

ν) Ἀντισυνταγματικότητα τοῦ νόμου 3822/16.2.10.

Τίθεται, ὅμως, καὶ θέμα ἀντισυνταγματικότητας τοῦ παραπάνω

νόμου, διότι ο νόμος αυτός, δίχως την αναφορά του στις προϋποθέσεις των Ίερων Κανόνων για την έκδοσή του, παραβιάζει το άρθρο 3 του Συντάγματος και συγκεκριμένα τις περί συγκροτήσεως της ΙΣΙ και της ΔΙΣ διατάξεις.

Κατά το άρθρο αυτό του Συντάγματος, η Όρθόδοξος Εκκλησία της Ελλάδος «τηρεί απαρασαλεύτως τους Ίερούς Αποστολικούς και Συνοδικούς Κανόνες», και ανεξαρτήτως άλλων, όπωσδήποτε τηρεί, κατά συνταγματική επιταγή, τους Ίερούς Κανόνες που αναφέρονται στη συναίνεση του επίσκοπου, του διαποιμαίνοντος την επαρχία, από την οποία προορίζεται να αποκοπεῖ, προς διαποίμανση από άλλον επίσκοπο, τμήμα της επισκοπικῆς του περιφέρειας και όπωσδήποτε τους Ίερούς Κανόνες που αναφέρονται στην κανονικότητα του έχοντος τό δικαίωμα της συναιρέσεως επίσκοπου.

Ταυτοχρόνως από τό ίδιο άρθρο τό Σύνταγμα αναθέτει τή διοίκηση της Έκκλησίας στην ΙΣΙ και στη ΔΙΣ, συγκροτούμένων «ώς ο Καταστατικός Χάρτης της Έκκλησίας όρίζει».

Από τά παραπάνω παρέπεται ότι, όταν, παραβιαζομένων των Ίερων Κανόνων και του Καταστατικού Χάρτου (άρθρα 11.2, 34, 44 κλπ), ιδρύονται νέες Μητροπόλεις και αύξάνεται ο αριθμός των Μητροπολιτών της Έκκλησίας της Ελλάδος, παραλλάσσεται αντισυνταγματικώς και η συγκρότηση και της ΙΣΙ και της ΔΙΣ, των Άνωτάτων διοικητικῶν και πνευματικῶν Σωμάτων της Έκκλησίας, των οποίων τή συγκρότηση, η συνταγματική διάταξη, την αναθέτει στον Καταστατικό Χάρτη της Έκκλησίας, που έπρεπε να εφαρμοσθεῖ απαρέγκλιτα, αλλά δέν εφαρμόσθηκε.

Ο νόμος 3822/16.2.10 είναι αντισυνταγματικός. Οί προσβαλλόμενες στηρίχθηκαν σε αντισυνταγματικό νόμο.

vi) Λοιπές παραβάσεις του άρθρου 11 παρ. 2 Ν. 590/77.

Κατά την αιτιολογική έκθεση στο σχέδιο νόμου «Ίδρυση νέων Ίερων Μητροπόλεων και άλλες διατάξεις» «Η διαρκής Ίερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος στην πρόταση που υπέβαλε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 9 παρ. 2 και 11 παρ. 2 του ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της Έκκλησίας της Ελλάδος» πρότεινε, τή διαίρεση της Ίερας Μητροπόλεως Άττικῆς σε δύο νέες Μητροπόλεις...».

Ἐπισημαίνεται ὅτι, κατά τό ἄρθρο 11 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77, οἱ ἀποφάσεις, γιά τόν καθορισμό τῆς ἐδαφικῆς περιφέρειας, τῆς ὀνομασίας καί τῶν ἐδρῶν τῶν Μητροπόλεων, δέν ἀνατίθενται στή ΔΙΣ, ἀλλά στήν ΙΣΙ. Ἡ ἀνάμειξη τῆς ΔΙΣ καί ἡ ὑποκατάσταση ἀπό αὐτήν τῆς ΙΣΙ, δέν καλύπτει τά ὅσα ὀρίζει ἡ παραπάνω νομική διάταξη, διότι αὐτή ἀξιώνει α) ἀπόφαση, ἡ ὁποία δέν ἐκδόθηκε, ὅχι δέ ἀπλῶς πρόταση, ἡ ὁποία φέρεται ὅτι ἐκδόθηκε, β) ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ καί ὅχι τῆς ΔΙΣ, διότι αὐτή ἡ διάταξη εἶναι εἰδική καί δέν περιλήφθηκε στίς ἀρμοδιότητες τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἴδιου νόμου, τίς ὁποῖες, πλὴν τῶν κατονομαζομένων ἐξαιρέσεων, ἐξουσιοδοτεῖται, ἀπό τό ἄρθρο 9 παρ. 2 τοῦ ν. 590/77, νά ἀσκεῖ καί ἡ ΔΙΣ, κατά τοὺς χρόνους πού δέν συνεδριάζει ἡ ΙΣΙ, γ) τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιά τοὺς ὁποίους δέν ἀναφέρεται στήν πρόταση ὅτι τηρήθηκαν καί εἰδικότερα ὅτι τηρήθηκαν οἱ ὑποχρεωτικοί ἐκ τοῦ νόμου Ἱεροὶ Κανόνες, πού ἐπιβάλλουν τήν προγενεστέρα συναίνεση τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, κατά τά παραπάνω ἀναφερόμενα καί δ) δημοσίευση τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία δημοσίευση δέν προκύπτει ὅτι ἐγίνε καί δέν ἐγίνε.

Οὕτε ἀπό αὐτό τοῦτο τό κείμενο τοῦ νόμου 3822/10 προκύπτει ὅτι τηρήθηκαν οἱ παραπάνω ἀξιώσεις τοῦ νόμου.

Ἀντίθετα, προκύπτει ὅτι, γιά τίς ἀναφερθεῖσες αἰτίες, ἡ Μητρόπολη, στήν ὁποία ἐγίνε ἡ ἔνδικη ἐκλογή, τοποθέτηση, ἀναγνώριση καί κατάσταση τοῦ ἀναφερομένου Ἀρχιμανδρίτου ὡς Μητροπολίτου, δέν ἰδρύθηκε νόμιμα, ἀφοῦ, περαιτέρω τῶν παραπάνω, ἀπό τήν αἰτιολογική ἐκθεση καί ἀπό τό περιεχόμενο τοῦ νομοσχεδίου πού ψηφίσθηκε ὡς νόμος καί ἀπό αὐτό τοῦτο τό κείμενο τοῦ νόμου, δέν προκύπτει ποῖο ἀρμόδιο ὄργανο, πότε καί πῶς καθόρισε τήν ἐδαφική περιφέρεια, τήν ὀνομασία καί τίς ἔδρες τῶν Μητροπόλεων, ὑπάρχει, συνεπῶς, εὐθεία παράβαση τοῦ νόμου, πού καθιστᾷ τίς προσβαλλόμενες πράξεις ἀκυρωτές.

Παραβιάσθηκε, συνεπῶς, ὡς πρὸς τήν ἐκδοση τῶν προσβαλλομένων, γιά ὅλους τοὺς παραπάνω λόγους, πολλαπλῶς, τό Σύνταγμα καί ὁ Νόμος καί πρέπει οἱ προσβαλλόμενες νά ἀκυρωθοῦν.

II. ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ,
ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ,
ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΡΧΩΝ

Οί διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία ἔχουν τοὺς λόγους τους νά μὴν ἐπιθυμοῦν τήν ἐπιστροφή μου στήν Ἱεραρχία. Μὲ τή σύμπραξη τῆς Πολιτείας, πού, γιά τοὺς δικούς της λόγους, δέν ἀρνεῖται τέτοιου εἴδους ἐξυπηρετήσεις της πρὸς τήν Ἐκκλησία, μέ κρατοῦν μακριά ἀπὸ τή διοίκηση τῆς Μητροπόλεώς μου, μέ μόνο «τέχνασμα» τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας», μέ τό νόημα καί τίς συνέπειες πού τοῦ προσέδωσε ἡ Διοίκηση καί ἡ «ἐσφαλμένη» ἀπόφαση τῆς Ὀλομελείας. Αὐτό τό «ἐπιτίμιο», πού ἐπιμελοῦνται νά τό διατηροῦν, διότι μόνο σ' αὐτό στηρίζουν τήν ἀντιπαλότητά τους ἐναντίον μου. Ἀπὸ τήν ἄλλη πάλι πλευρά πιέζονται γιά τήν ἄρση αὐτοῦ, διότι ἡ ἐπιμονή τους, γιά τή διατήρησή του, τοὺς ἔχει ἐκθέσει καθοριστικά στίς συνειδήσεις τῶν σκεπτομένων πιστῶν, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν καί κρίνουν τίς ἐνέργειες καί τίς μεθοδεύσεις τους, ὥστε νά συντηροῦν μέ ὑπαιτιότητά τους τό χρονίζον καί βλαπτικότερο «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα». Γιά νά μὴν μοῦ ἄρουν, λοιπόν, τό ἐπιτίμιο καί τυχόν καταφύγω στή Διοίκηση καί ζητήσω, λόγω τῆς ἄρσεως, τήν ἀνάκληση τοῦ διατάγματος ἀπομακρύνσεώς μου ἀπὸ τή θέση μου, κατέστρωσαν τούτη τή μέθοδο: Διέλυσαν κυριολεκτικά, μέ δεύτερη κατάτμηση τῆ Μητροπόλῃ μου, σέ τέσσερες ἤδη Μητροπόλεις, ὥστε νά μὴ μείνει τίποτε ἀπὸ τήν παλαιά περιφέρειά της καί οὔτε λέξη ἀπὸ τόν παλαιό τίτλο της, τήν ἐξαφάνισαν καί, ἀμέσως μετά, ἀνακάλεσαν τό «ἐπιτίμιο», μέ τόν ὅρο νά ζητήσουν, ἀζημίως, τή συναίνεσή μου, πού ὄντως τήν ἔχουν ἀνάγκη, γιά νά συμπορευθοῦν, κατά τήν ἀποψή τους (ἂν εἶναι δυνατόν νά συμπορευθοῦν τώρα, μετά 36 χρόνια ἀντικανονικῶν πληγμάτων, πού συνεχῶς μοῦ καταφέρουν) μέ τήν κανονική τάξη.

Από τά ὅσα ἐκθέτω στή παραπάνω κεφάλαια Β καί Γ τῆς αἰτήσεώς μου, ἀναδεικνύονται ὅλες οἱ εἰς βάρος μου πράξεις τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού μέ κρατοῦν σέ κανονική ἀγωνία γιά τήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας στο μέλλον καί κατ' ἐλάχιστο γιά τό πρόσωπό μου καί, ἥδη, ἀφοῦ πέρασαν 36 χρόνια σκληρᾶς καί, κυρίως, ἀναιτίου, δοκιμασίας μου, μοῦ ζητεῖ ἡ ΙΣΙ νά ἀποδεχθῶ ὅτι τά πάντα καλῶς ἔγιναν εἰς βάρος μου, γιά νά ἐφαρμόσω τοὺς ὅρους τῆς πράξεώς της «ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου». Ὅτι δηλαδή καλῶς ἔγινε: α) Ἡ σύμπραξί της μέ τό καθεστῶς τῶν συντακτικῶν πράξεων γιά νά ἐπιτύχει τήν μέσῳ αὐτῶν ἐκπτώσή μου ἀπό τή θέση μου, ὅπως καί ἔγινε, δίχως νόμιμο καί κανονικό λόγο καί δίχως νά μοῦ παρέχεται δικαίωμα προσφυγῆς στή Δικαιοσύνη (ἀπαράδεκτο), β) ἡ ἄρνησή της νά μέ ὑποβάλει σέ ἐκκλησιαστική δίκη, ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι δέν μέ βάρυνε οὔτε ἡ ἐλάχιστη κατηγορία καί συνεπῶς δέν μπορούσε νά ἐπιτύχει τήν ἐξόντωσή μου μέσῳ αὐτῆς τῆς μόνης νομίμου ὁδοῦ, γ) ἡ ἄρνησή της νά συμμορφωθεῖ πρὸς τίς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού εἶχαν ἀποκαταστήσει καί τοὺς λοιπούς συνειράρχες μου καί ἐμένα, δ) ἡ ἐφεύρεση καί ἡ ἐφαρμογή τοῦ «ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας» καί ἡ παρουσίασή του, ἀπό τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο, στόν Ὑπουργό Δικαιοσύνης ὡς νομίμου λόγου γιά νά ἐκδόσει βάσει αὐτοῦ διάταγμα νέας ἐκπτώσεώς μου, ε) ἡ μετάθεση (παρά τήν ἀπαγόρευση τοῦ μεταθετοῦ) Μητροπολίτου ἀπό τή Ζάκυνθο, μέ πλαστά ψηφοδέλτια, στή Μητρόπολή μου, πού εἶχε τό Μητροπολίτη της καί, ἀσφαλῶς, δέν ἦταν κενή, στ) ὁ αὐθαίρετος καί βίαιος τρόπος τῆς ἐνθρονίσεώς του στή Μητρόπολή μου, δίχως διάταγμα, μέ δεδομένη τήν ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ (σέ Συμβούλιο), πού ἀνέστελλε τήν ἐκτέλεση τῆς πράξεως τοποθετήσεώς του στή θέση μου, ζ) ἡ ἀνοχή ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτη αὐτοῦ καί οἱ πράξεις του, πού ὁδήγησαν μόνον τά πολιτειακά δικαστήρια νά τόν καταδικάσουν, ὅχι τά ἐκκλησιαστικά, η) ἡ ἀπόσπαση ἀπό τή Μητρόπολή μου τῶν δύο Μητροπόλεων Μεσογαίας καί Μεγάρων καί ἐπὶ δεύτερη φορά ὁ διαμελισμός τοῦ τμήματός της, πού ἀπέμεινε, σέ δύο Μητροπόλεις Κηφισιάς κλπ καί Ἰλίου κλπ, δίχως τήν ἐπιβαλλόμενη κανονική καί νόμιμη συναίνεσή μου, θ) ἡ ἐκλογή στίς

νέες αυτές Μητροπόλεις νέων Μητροπολιτών και η πλήρης αγνόησή μου ως προς τό, ἔνεκα τῆς μή συναινέσεώς μου, παράνομο τῆς συστάσεως τῶν Μητροπόλεων αὐτῶν καί τό νομικό ἀδύνατο τῆς πληρώσεώς τους μέ νέους Μητροπολίτες, τέλος δέ ι) ἡ προσχηματική, τήν ἐπομένη τῶν ἐκλογῶν, καί ἐνῶ ἡ Μητρόπολή μου εἶχε καταληφθεῖ ἀπό τέσσερες ἀντικανονικούς καί παρανόμους Μητροπολίτες, ἀνάκληση τοῦ «ἐπιτιμίου», πρὸς ἀνταλλαγή αὐτῆς τῆς «φιλόφρονος» παραχωρήσεως τῆς «ἀγάπης τῆς Ἱεραρχίας» μέ τήν ἀναζητούμενη ἐναγωνίως ἔγκριση ἐκ μέρους μου τοῦ διαμελισμοῦ καί τοῦ ἀπορραφισμοῦ τῆς Μητροπόλεώς μου.

Ὅλα αὐτά τά γεγονότα, πού ἐσφράγισαν τά 36 χρόνια τῆς δοκιμασίας μου, συγκλίνουν στό συμπέρασμα ὅτι αὐτά πού ἐπιστρατεύθηκαν ἐναντίον μου, μεταξύ τῶν ὁποίων καί οἱ τελευταῖες τῆς σειρᾶς τῶν ἀντικανονικοτήτων καί παρανομιῶν προσβαλλόμενες πράξεις, εἶναι προϊόντα τῶν ἀπαραδέκτων μεθοδεύσεων πού μετέρχεται ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας εἰς βάρος μου (ἀληθῶς εἰς βάρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως), δῆθεν νομίμως, δῆθεν «γιά τήν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν»! ἀληθῶς ὅμως γιά σκοπό διαφορετικό ἀπό αὐτόν πού φαίνεται ὅτι ἐπιδιώκει, γιά νά μοῦ στερήσει κάθε σχέση μου μέ τή Μητρόπολή μου καί γιά νά περιέλθει αὐτή ὀλοκληρωτικά σέ πρόσωπα προεπιλεγμένα καί «ἡμέτερα».

Εἶναι προφανές ὅτι τά γεγονότα πού ἐκτυλίχθηκαν κατά τοῦ προσώπου μου, ὅπως, μέ κάθε ἀκρίβεια, ἀναφέρθηκαν, συνιστοῦν κατάχρηση ἐξουσίας ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας, εἰς βάρος τοῦ προσώπου μου, ἀλλά καί παράβαση τῶν ἀρχῶν τῆς χρη-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

στῆς διοικήσεως, ἔτι δέ καί παράβαση τῶν γενικῶν τοῦ δικαίου ἀρχῶν, ὡς ἐκ τοῦ εἵδους καί τοῦ τρόπου τῶν διώξεών μου καί συνεπῶς οἱ προσβαλλόμενες, πρέπει καί γιά τούς λόγους αὐτούς νά ἀκυρωθοῦν.

III. ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΟΥΣΙΩΔΟΥΣ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Βεβαίως ἡ ἀναφερομένη παραπάνω στό κεφάλαιο Β5 ἀπόφαση 2979/96 εἶναι ἀπόφαση καί ἰδρύει δεδικασμένο. Ἀναδεικνύει ἕνα ἀνύπαρκτο θέμα σέ ἀληθινό. Ὅμως τό δεδικασμένο ἀντί ἀληθείας ἔχεται, δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια τό δεδικασμένο. Πολλῶ μάλλον ὅταν τό βεβαιώνει, ὅτι δέν ἀληθεύει ἡ ἀπόφαση, ἕνα Δικαστήριο, τό τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Συντάγματος, πού ἔλεγξε τή δικαστική κρίση τῶν μελῶν τῆς Ὀλομελείας τοῦ ΣτΕ. Ὑπάρχει, γι' αὐτό, ἕνα θέμα ἀποκαταστάσεως τῆς ἀληθείας σέ αὐτή τήν ὑπόθεση. Καί θά ἔλθει μέ βεβαιότητα ἡ ὥρα αὐτῆς τῆς ἀποκαταστάσεως. Καί παρέχεται, τώρα, ἡ εὐκαιρία αὐτή, μέ τήν προκειμένη διαφορά. Ἡ ὁποία βέβαια ἐκτείνεται πέραν τοῦ πεδίου τοῦ παραπάνω δεδικασμένου. Καί θά ὑποχρεώσει τό Δικαστήριο σέ ἔρευνα. Στήν ἔρευνα τοῦ κατά πόσον τῆς διαιρέσεως τῆς Μητροπόλεώς μου προηγήθηκε ἡ ἀναγκαία διαδικασία (συναίνεση τοῦ οἰκείου ἱεράρχου), ὅπως αὐτό τό διακελεύουν οἱ Ἱεροί Κανόνες. Οἱ ἀναφερθέντες Ἱεροί Κανόνες. Καί στήν ἔρευνα τοῦ ποῖος εἶναι ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης κατά τούς Ἱερούς Κανόνες. Εἶναι αὐτός πού ἐκλέχθηκε κανονικά καί ἀναγνωρίσθηκε κανονικά καί ποιμαίνει κανονικά τή Μητρόπολή του, ἔστω καί ἂν τοῦ ἀφαιρέθηκε ἡ διοίκησή της μέσῳ τοῦ ἀντικανονικοῦ καί παρανόμου ἐπιτιμίου καί τῆς, παραδεδεγμένα καί ἀναντίρρητα ἐσφαλμένης ἀποφάσεως, ἥ εἶναι οἱ ἀντικανονικοί καί παράνομοι εἰσβολεῖς στό θρόνο του, πού διέγραψαν τή διαδρομή τῆς ἱστορίας τους, ἐπιχειρήσαντες ἀνεπιτυχῶς καί ἀποτυχόντες παταγωδῶς νά ποιμάνουν τούς πιστούς χριστιανούς τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς τῆς διακονίας μου; Ἀναμφιβόλως, ἐγώ, πού ἔχω ἀλώβητα τά πνευματικά μου δικαιώματα στή Μητρόπολή μου, ἔχω καί τό δικαίωμα νά συναινέσω στή διάσπασή της, ἐάν

κρίνω ότι αυτό είναι τό συμφέρον τοῦ πνευματικά ποιμαινομένου λαοῦ. Πράγμα πού ἀναγνώρισε ρητά ἡ Ἐκκλησία καί μοῦ ζήτησε τή συναίνεσή μου μέ τήν πράξη τῆς ἄρσης τοῦ ἐπιτιμίου. Καί σημειώνω ἐδῶ ότι δέν εἶναι τό συμφέρον τοῦ λαοῦ αὐτό τό τυπικό καί οὐδόλως οὐσιαστικό, πού λέγει ἡ εἰσηγητική ἐκθεση τοῦ νόμου γιά τή διχοτόμηση τῆς Μητροπόλεώς μου «ἡ προτεινομένη διαίρεση κρίνεται ἀναγκαία γιά τήν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν τῆς ὑφιστάμενης σήμερα Μητροπόλεως». Μετά τήν ἐγκατάλειψή της ἐπί 36 χρόνια «εἰς τήν τύχην της», τώρα σκέφθηκαν τήν «καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν της».

Κατόπιν τῶν παραπάνω, ἀφοῦ ἐγώ δέν συνήνεσα, οὔτε δέ καί ἄλλος, ἔστω καί μή ἔχων δικαίωμα, συνήνεσε – καί ἂν συνήνεσε, ἄνευ ἐννόμου συνεπείας εἶναι ἡ συναίνεσή του - εἶναι δεδομένο ότι παραβιάσθηκε ὁ, προβλεπόμενος ἀπό τό νόμο, οὐσιώδης τύπος τῆς διαδικασίας τεμαχισμοῦ τῆς Μητροπόλεώς μου, γεγονός πού καθιστᾷ τήν ἴδρυση τῶν δύο Μητροπόλεων παράνομη καί τίς ἐν συνεχείᾳ αὐτῆς προσβαλλόμενες πράξεις τῆς ἐκλογῆς καί τῆς καταστάσεως στίς «Μητροπόλεις» αὐτές νέων Μητροπολιτῶν, παράνομες καί ἀκυρωτές.

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

Ἐπειδή ἐγώ νομιμοποιοῦμαι στήν ὑποβολή τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς, ὡς ἔχων εὐλόγο ἔννομο συμφέρον, καί ἐπειδή ἔχω τήν ιδιότητα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, τήν ὁποίαν οὐδέποτε νομίμως ἀπώλεσα, ἄλλως, νομίμως δικαιοῦμαι νά ἔχω, νομιμοποιοῦμαι δέ ἐπίσης καί ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς κατοικίας μου στήν περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, στήν ὁποίαν ἀνήκω καί ἔχω τό εὐλόγο ἐνδιαφέρον μου γιά τήν κανονικότητα καί τή νομιμότητα τῆς λειτουργίας της.

Ἐπειδή ἡ αἴτησή μου αὐτή εἶναι ἐμπρόθεσμη, νόμιμη,

βάσιμη καί ἀληθινή, ἀποδεικνύεται δέ μέ ἔγγραφα καί μέ ὅλα τά νόμιμα ἀποδεικτικά μέσα, γι' αὐτό πρέπει νά γίνει δεκτή καί νά ἀκυρωθοῦν οἱ προσβαλλόμενες πράξεις

Γιά τούς λόγους αὐτούς

Καί τούς προσθέτους καί τά κατά τή συζήτηση, μέ τήν ἐπιφύλαξη τῶν δικαιωμάτων μου

ΖΗΤΩ

Νά γίνει δεκτή ἡ αἴτησή μου αὐτή. Νά ἀκυρωθοῦν οἱ προσβαλλόμενες πράξεις α) ἡ ἀπό 11.5.2010 ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως» ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηνᾶγορας Δικαίᾶκος καί β) τό ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα (ΦΕΚ 195/1.6.2010), μέ τό ὁποῖο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε, ὁ ἀνωτέρω, Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτῆς. Νά καταδικασθοῦν οἱ καθ' ὧν στή δαπάνη.

Ὁ αἰτῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
Δημήτριος Ν. Παπουτσιδάκης

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο
(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ
Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr